

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Luiza Gafton
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Țaulean Vitalie,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Țaulean Vitalie
împotriva Instituției de Învățământ „Universitatea Liberă Internațională din
Moldova” cu privire la repunerea în termen a pretențiilor, declararea nulă a ordinului
nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM” și
ordinului nr. 74-C din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, emise de Instituția de
Învățământ „Universitatea Liberă Internațională din Moldova”, restabilirea în
funcție și încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru,
împotriva deciziei din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
admis apelul declarat de către Țaulean Vitalie, s-a casat hotărârea din 13 octombrie
2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă:

La 27 aprilie 2015 Țaulean Vitalie s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva ÎI „Universitatea Liberă Internațională din Moldova”, solicitând anularea
ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept
ULIM”, ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, precum și
încasarea prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 lei. Ulterior, la 24.08.2016,
11.08.2017 și la 18.08.2017 reclamantul și-a concretizat pretențiile, solicitând
repunerea în termen a cererii de chemare în judecată cu privire la restabilirea în
funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, contestarea ordinului
nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM”,
ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, declararea nulă a
ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept
ULIM”, ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, restabilirea în
funcție de lector superior la Catedra Drept Public, Facultatea Drept ULIM, încasarea
restanțelor salariale pentru perioada de trei ani, începând cu 03.06.2010 până la
03.06.2013 în mărime de 23 330,02 lei, a salariului pentru absența forțată de la

muncă în mărime de 170 850 lei, precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 lei. (f.d. 74-75, 199-200, 206-208, vol. I)

În motivarea cererii reclamantul a indicat că la 17 mai 2013 a primit, prin intermediul oficiului poștal, ordinul nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM”, prin care a fost informat că în legătură cu reorganizarea Facultății Drept în Facultatea Drept și Științe Politice s-a disponibilizat întreg personalul scriptic al Facultății Drept, începând cu data de 19.04.2013, conform art. 86 alin. (1) lit. b) și art. 88 din Codul muncii.

A menționat că la 16 mai 2013, prezentându-se la serviciu, a depistat lipsa studenților în auditoriul 100, blocul nr. III, iar decanul Facultății Drept, Gamurari Vitalie, l-a informat că orele de curs la disciplina Drept Penal, Partea Generală, începând cu data de 16.05.2013 au fost suspendate. La aceeași dată, 16.05.2013, a depus o cerere către Rectorul ULIM, prin care a solicitat să-i fie adus la cunoștință ordinul, în temeiul căruia au fost suspendate orele de curs la disciplina Drept Penal, Partea Generală, precum și toate actele procedurale ce vizează problema suspendării sale din funcție, la care nu a primit răspuns.

A indicat că la 22 mai 2013 a depus o plângere Rectorului ULIM, prin care a cerut pornirea unei anchete de serviciu în privința decanului Facultății Drept, Gamurari Vitalie, și a solicitat în mod repetat să-i fie prezentate toate actele procedurale ce vizează problema suspendării sale de la activitatea didactică. Totodată, a depus o cerere, prin care a solicitat să-i fie explicat, în regim de urgență, care este statutul său juridic după emiterea ordinului nr. 52-c din 18.04.2013, la care nu a primit nici un răspuns.

Ulterior, la 26 iunie 2013 a primit prin intermediul oficiului poștal ordinul nr. 74-c din 21.06.2013 „cu privire la concediere”, prin care a fost concediat în baza art. 10 alin. (1) lit. a), art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, începând cu data de 20.06.2013.

A menționat că rectorul ULIM, prin încălcarea gravă și flagrantă a legislației muncii, l-a concediat consecutiv de două ori, prin ordinul nr. 52-c din 18.04.2013 și prin ordinul nr. 74-c din 21.06.2013.

Consideră că concedierea sa, în temeiul ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 este neîntemeiată, ilegală și lipsită de raționament juridic elementar, deoarece a avut loc cu încălcarea flagrantă a prevederilor art. 86, 206 alin. (1) lit. d), 208-210 din Codul muncii, or, la data de 01.04.2013 nu a absentat fără motive întemeiate de la serviciu mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă, fapt probat prin demersul directorului M. Ghițiu, cererea ULIM nr. 295/109 din 17.05.2013, referința nr. 238/110 din 25.05.2013.

Reclamantul, în susținerea cererii de repunere în termen a pretențiilor, a invocat că la 11 iunie 2013 s-a adresat în instanța de judecată cu cerere, prin care a solicitat restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă. Cererea neîntemeiată a fost scoasă de pe rol de către Judecătoria Grigoriopol prin încheierea din 24 februarie 2015 pe motivul neprezentării la serviciu, deoarece era bolnav și nu avea posibilitate să se prezinte la ședința de judecată.

Consideră că încheierea din 25 martie 2014, decizia instanței de apel din 09.06.2014 și încheierea primei instanțe din 24 februarie 2015 fac dovada omiterii motivate a termenului de adresare în instanța de judecată, fiind examinată cererea și

recursul timp de doi ani, în situația în care termenul de examinare a acțiunii date este cel mult 30 zile din momentul înregistrării acesteia.

Prin hotărârea din 13 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a respins cererea depusă de către Țaulean Vitalie cu privire la repunerea în termenul de contestare a ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM”, a ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, emise de Universitatea Liberă Internațională din Moldova. S-a respins ca tardivă cererea depusă de către Țaulean Vitalie în partea pretențiilor cu privire la declararea nulității ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM” și a ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”. S-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de către Țaulean Vitalie în partea pretențiilor cu privire la restabilirea în funcție de lector superior la Catedra Drept Public, Facultatea Drept a Universității Libere Internaționale din Moldova, încasarea restanțelor salariale pentru perioada de trei ani, 03.06.2010-03.06.2013, în sumă de 23 330,02 lei, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 lei. (f.d. 228, 233-237, vol. I)

Prin decizia din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de către Țaulean Vitalie și s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 13 octombrie 2017. S-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea cu privire la repunerea în termen a cererii de chemare în judecată cu privire la contestarea ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM”, a ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, emise de Universitatea Liberă Internațională din Moldova, restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru. S-a respins ca tardivă cererea de chemare în judecată depusă de către Țaulean Vitalie cu privire la declararea nulității ordinului nr. 52-c din 18.04.2013 „Cu privire la reorganizarea Facultății Drept ULIM”, a ordinului nr. 74-c din 21.06.2013 „Cu privire la concediere”, emise de Universitatea Liberă Internațională din Moldova, restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru, încasarea restanțelor salariale pentru perioada 03.06.2010-03.06.2013, repararea prejudiciului moral. (f.d. 43- 44, 45-56, vol. II)

La 23 iunie 2018 Țaulean Vitalie a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2018, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecată. (f.d. 60-65, vol. II)

În motivarea recursului recurentul a invocat că hotărârea instanței de apel este ilegală, neîntemeiată și pasibilă a fi casată, deoarece au fost încălcate esențial normele de procedură, nu s-au determinat corect circumstanțele care au o importanță pentru soluționarea cauzei, caracterul raportului juridic dintre părți și în mod special a interpretat eronat legea aplicabilă raportului juridic dintre părți.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 21 martie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat la data de 23 iunie 2018, se consideră depusă în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia, că recursul declarat de către Țaulean Vitalie este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă, că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța de apel a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată, că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către Țaulean Vitalie asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează, că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Țaulean Vitalie, inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) și (1¹) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul, declarat de către Țaulean Vitalie, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Luiza Gafton

Maria Ghervas